

רע"פ 5041/16 - וליד עטאללה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5041/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
וליד עטאללה

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, מיום 7.6.2016, בעפ"ת
59324-02-16, שניתן על ידי כב' השופטת ר' בש

בשם המבקש:
עו"ד שלומי בלומנפלד

בשם המשיבה:
עו"ד אריה פטר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש), בעפ"ת 59324-02-16, מיום 7.6.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט י' בכר) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפל"א 1112-01-16, מיום 13.1.2016.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע חלקי של פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

עמוד 1

רקע והליכים קודמים

2. ביום 13.1.2016, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות: נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, למעלה משישה חודשים מאז פקיעת תוקפו, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); ונהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה. "בהתאם להסדר בין הצדדים", אותו מצא בית המשפט לתעבורה הולם בנסיבות העניין, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הופקע צו עבודות שירות, שהוטל על המבקש במסגרת תיק 351-01-13 (להלן: התיק האחר), כך שיתרת התקופה שטרם רוצתה, תרוצה במאסר בפועל, בחופף לעונש המאסר בתיק זה; הופעל עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים, אשר הוטל על המבקש ביום 23.3.2015 בתיק האחר, גם הוא בחופף לעונש שהוטל בתיק זה. בנוסף, הושתו על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה של נהיגה ללא רישיון, שאיננה מסוג ברירת משפט, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה; 24 חודשי פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה; 12 חודשי פסילה על-תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה בה הורשע, או עבירה המנויה בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; הופעלה התחייבות, על סך 3,000 ₪, עליה חתם המבקש במסגרת התיק האחר; וכן חויב המבקש לחתום על התחייבות בסך של 10,000 ₪, למשך שנתיים, להימנע מלבצע עבירה בה הורשע בתיק זה.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו ביקש לחזור בו מהודאתו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, ביום 7.6.2016, בקבעו כי "לא עלה בידי המערער [המבקש] להצביע על כשל בייצוגו בהליך בפני בימ"ש קמא [...] מה גם שמכלול הראיות קושרות את המערער [המבקש] לביצוע העבירות בהן הורשע". זאת, לאחר שציין בית המשפט המחוזי, כי עיון בפרוטוקול הדיונים בבית המשפט לתעבורה מעלה כי המבקש נכח בעת שהצהירו באי כוחיו הקודמים על גיבוש הסדר הטיעון בעניינו.

הבקשה לרשות ערעור

4. ביום 23.6.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בד בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אותה קיבלתי באותו היום. בבקשה לרשות ערעור, טען המבקש כי עולה בעניינו "אותה שאלה עקרונית שהוצבה ברע"פ 1255/16: מה דינה של בקשה לחזרה מהודיה אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון, אשר נכרת והוצג בניגוד לאמור בהנחיות המשיבה, המסדירות עריכתו והצגתו של הסדר טיעון ואף בניגוד למסגרת הנורמטיבית על פיה על בית המשפט שבפניו מוצג ההסדר, לנהוג". בנסיבות המיוחדות של המקרה דנן, כך לטענת המבקש, במסגרתן - המבקש הודה במיוחס לו עובר להצגת ההסדר; הסגור הקודם מעולם לא ציין כי הסביר למבקש את האמור בכתב האישום; והמבקש מעולם לא הצהיר כי כתב האישום הוקרא ו/או הוסבר לו - מתחייבת קבלת בקשתו, וביטול הרשעתו.

תגובת המשיבה לבקשה

5. ביום 14.7.2016, הוגשה תגובתה של המשיבה לבקשה. המשיבה ציינה בתגובתה, כי "לדעת המבקש, המבחן לחזרה מהודיה אינו מתמקד בחופשיות רצונו של הנאשם, אלא במעשיו ומחדליו הנטענים של התובע", ובכך שוגה המבקש. לעמדתה, אין במקרה דנן כל "חשש ממשי" להודאת המבקש "שלא מתוך רצון חופשי", או שעה שהוא "לא

הבין את משמעות הודאתו". בהמשך לכך, סבורה המשיבה, כי יש להבחין מקרה זה מהמקרה הנידון ברע"פ 1255/16 חביש נ' מדינת ישראל (16.6.2016) (להלן: עניין חביש), שכן שם "הסנגור דאז הודה בשם המבקש", והמבקש עצמו לא נשאל על ידי בית המשפט לעמדתו. בענייננו, לעומת זאת, הודה המבקש בעצמו בכתב האישום, ולא באמצעות בא כוחו, ולא עלתה כל התנגדות להסדר המפורט, שהוצג לאחר הרשעתו.

דין והכרעה

6. הלכה ידועה היא, כי רשות לערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה ורק במקרים מיוחדים, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר עולה חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 5798/16 עובדיה נ' מדינת ישראל (26.7.2016); רע"פ 5771/16 עיאס נ' מדינת ישראל (26.7.2016); רע"פ 5641/16 פלוני נ' מדינת ישראל (19.7.2016)). לאחר שעיינתי היטב בבקשה ובנספחיה, כמו גם בתגובתה של המשיבה לבקשה, ובתשובתו של המבקש לתגובתה, נחה דעתי כי אין הבקשה עומדת באמות מידה אלו, ומשכך, דינה להידחות.

7. למעלה מן הצורך אציין, כי אין לקבל את הבקשה גם לגופו של עניין. אכן, בעניין חביש, נקבע כי הפרת הנחיות פרקליט המדינה לעניין עריכת הסדר טיעון, מצדיקה באותו מקרה ספציפי, את ביטול הרשעתו של המבקש, והשבת הדיון בעניינו לבית המשפט לתעבורה. ואולם, אינני רואה מקום לקבוע הלכה כללית, לפיה כל הפרה של הנחיות פרקליט המדינה בהקשר זה, תביא, מניה וביה, להיתר חזרה מהודיה, ולביטולה של הרשעה. סבורני, כי עסקינן בעניין הראוי להתברר בכל מקרה לגופו, על רקע נסיבותיו הפרטניות. מרכז הכובד בפסק הדין בעניין חביש, בו אף הייתי אני חלק מהמותב אשר ישב בדיון, היה נעוץ בכך שהמבקש לא אמר את דברו, וכל שנעשה בסוגיית הסדר הטיעון בעניינו, נעשה על ידי בא כוחו. בהקשר זה, ציין חברי המשנה לנשיאה השופט א' רובינשטיין, כי "מפרוטוקול הדיון [...] למדנו כי הסניגור דאז הודה בשם המבקש-המערער, אך המבקש-המערער עצמו לא נשאל על-ידי בית המשפט לעמדתו". בענייננו, יש להצר על כך שהסדר הטיעון הוצג בבית המשפט לתעבורה רק לאחר הרשעתו של המבקש. יחד עם זאת, בנסיבות הספציפיות של המקרה, בהן הודה המבקש בעצמו במיוחס לו בכתב האישום; ויומיים קודם לכן, נכח בעצמו בעת שסנגוריו הקודמים הצהירו בדבר גיבושו של הסדר טיעון בעניינו, ובפתח פרוטוקול הדיון אף נרשם כי השניים שוחחו עמו (פרוטוקול הדיון מיום 11.1.2016 בבית המשפט המחוזי (עמ"ת 17948-01-16)) - אין מקום להורות על ביטול פסק הדין שניתן בעניינו.

8. אשר על כן, דין הבקשה להידחות. לפיכך, מתבטלת בזאת ההחלטה, מיום 23.6.2016, בנוגע לעיכוב ביצוע עונש המאסר. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר "קישון" ביום 24.8.2016 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ז בתמוז התשע"ו (2.8.2016).

